

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Sandy Brinck (S):

Under førstebehandlingen af dette lovforslag var vi i Socialdemokratiet meget glade for, at vi kunne tælle et flertal, som delte vores bekymring for, at madordninger med fuld forældrebetaling kunne udelukke børn alene på baggrund af deres families økonomiske formåen. Det var det samme flertal, som stod fuldstændig uforstående over for, hvorfor regeringen ikke ville leve op til sin egen aftale med kommunerne, som netop gik på, at hvis man skulle lave en sådan madordning, var forudsætningen, at ordningen skulle omfatte alle børn, og vi er stadig uforstående over for det tilbagetog, vi har set regeringen foretage fra sin egen aftale med KL.

Kl. 14.40

Under førstebehandlingen fik vi nogle forklaringer om, at der jo er børn, der er allergikere. Det var især den konservative ordfører, som brugte det som argument for, at ordningen ikke skulle være et tilbud, der skulle gælde for alle børn. Det var simpelt hen, som om regeringspartierne ikke ville forstå, at vores sigte naturligvis ikke er at tvangsføre børn med mad, som de er allergiske over for, men derimod at sikre, at alle børn reelt har tilbuddet om at være en del af en sådan ordning.

Det bekymrede os, men vi gik faktisk fortrøstningsfulde fra førstebehandlingen, fordi Dansk Folkeparti var så klar i sine udmeldinger. Fru Pia Kristensen svarede mig helt klart under behandlingen, at også Dansk Folkeparti så, at dette kunne føre til en opdeling af børn i A- og B-hold. Fru Pia Kristensen svarede faktisk helt nøjagtigt, at der var tale om social skævhed, og derfor annoncerede vi under førstebehandlingen, at vi ville stille et ændringsforslag, som kobler forældrebetaling sammen med fripladsordningerne, så alle børn reelt har en mulighed for at deltage.

Nu har vi stillet dette ændringsforslag, og forundringen er meget stor, fordi vi har fundet ud af, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte det. Vi forstår det ganske simpelt ikke. Vi har oven i købet tilbudt Dansk Folkeparti, at vi selvfølgelig kunne tilpasse ikrafttrædelsesdatoen til et eller andet tidspunkt, hvor Dansk Folkeparti ikke længere skulle være bundet af økonomiske afta-

ler med regeringen, men det tilbud har man heller ikke taget imod, og det er skuffende.

Hermed er det flertal, som kunne sikre, at ordningen rent faktisk bliver noget, alle børn kan få glæde af, smuldret. Det er vi overordentlig kedede af, og vi vil til enhver tid forsøge at rette fejlen i en anden parlamentarisk situation, eller hvis det skulle lykkes at få Dansk Folkeparti tilbage til den holdning, de havde den 6. februar under førstebehandlingen.

Jeg skal samtidig sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte det radikale forslag, og det skyldes for det første, at vi synes, det er en smule centralistisk, at socialministeren skal fastsætte en maksimumpris. En madordning kan jo indeholde mange eller få måltider, og niveauet kan også være svingende. Er det kold eller varm mad? Hvad er det, der bliver besluttet? Den beslutningskompetence finder vi faktisk ligger bedst i den enkelte institutions forældrebestyrelse.

Det, vi bragte op under førstebehandlingen angående en øvre pris, var, at vi gerne ville være sikre på, at omkostningerne skulle følge udgifterne, altså at forældrene ikke kunne komme til at betale mere, end madordningen rent faktisk koster. Det har vi heldigvis fået sikkerhed for under udvalgsbehandlingen i socialministerens svar på spørgsmål 4.

For det andet vil vi godt sige om det radikale forslag, at en maksimumpris jo ikke løser det problem, at familierne har forskellig økonomisk formåen. Derfor har vi som allerede nævnt stillet vores eget ændringsforslag, der differentierer prisen på fuldstændig samme måde som den øvrige betaling for daginstitutionens pædagogiske pasningstilbud. Det finder vi er en bedre og mere målrettet løsning på de potentielle problemer, der kan følge af denne lovgivning.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det, der bringer mig herop, er fru Sandy Brincks lidt snævre opfattelse af den, synes jeg, ret brede debat, vi havde om dette område.

Jeg vil spørge fru Sandy Brinck, om det er fuldstændig utænkeligt, at nogle familier simpelt hen bare synes, at det er en del af det at være en familie, en del af det at have et forhold forældre og børn imellem, at man står derhjemme og laver madpakken, og at det derfor kunne være af den grund ligesom af mange andre grunde, at nogle ikke ønsker at være med i ordningen. Og mener fru Sandy Brinck, det er rime-